Schiller Instituttet
Nyhedsorientering september 2022

100 ÅR EFTER LYNDON LAROUCHES FØDSEL:

INSPIRATION TIL MENNESKEHEDEN FOR AT OVERLEVE DEN STØRSTE KRISE I VERDENSHISTORIEN

Lyndon LaRouches idéer vil forme menneskehedens fremtid, 2

Videokonferencen: 100 år efter Lyndon LaRouches fødsel:
Panel 1: Inspiration til menneskeheden for at overleve den største krise i verdenshistorien, 4
Panel 2: Forsvar retten til at diskutere! Tal imod sortlister og undertrykkelse af søgen efter sandheden, 5
Panel 3: Præsentation af 'LaRouche-biblioteket': LaRouche i dialog med verdens nationer, 7
Panel 4: Optimismens kunst: Anvendelse af det klassiske princip til at ændre verden, 8

Helga Zepp-LaRouches hovedtale:
Universel historie må ikke ende i en tragedie, 9

Samrådsmøde i Folketinget om den ukrainske sortliste med Udenrigsminister Jeppe Kofod, 6

Tom Gillesberg stiller op udenfor partierne i Københavns storkreds, bagsiden

KONTAKT OS: Skt. Knuds Vej 11, kld. tv., 1903 Frederiksberg C, 1551-5648408
53 57 00 51 • SI@SCHILLERINSTITUT.DK • WWW.SCHILLERINSTITUT.DK

Lyndon LaRouches idéer vil forme menneskehedens fremtid

Introduktion:

Den afdøde amerikanske økonom og statsmand Lyndon LaRouche (1922-2019), grundlagde den politiske bevægelse, som Schiller Instituttet er en del af. Fra invitation til videokonferencen for at fejre 100-året efter Lyndon LaRouches fødsel:

»Verden er først nu, hundrede år efter hans fødsel, ved at erkende, hvor avancerede Lyndon LaRouches økonomiske idéer og prognoser har været i løbet af de forgangne mere end halvtreds år. Fra den 15. august 1971, hvor den amerikanske dollar blev afkoblet fra guldstandarden, til LaRouches økonomiske rapport fra juni 2014, der præsenterer »Fire nye Love« til at redde USA og verdensøkonomien, formulerede Lyndon LaRouche løsninger for hver fase af de seneste årtiers kriser. Formålet med denne konference er at drøfte og foreslå løsninger, baseret på LaRouches principper for fysisk økonomi, som stadig, selv på dette sene tidspunkt, kan redde menneskeheden fra det, der kunne synes at være, men ikke behøver at være, vejen til selvdestruktion, sågar selvudslettelse«.

Her er en artikel af Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets stifter, som var gift med Lyndon LaRouche, indtil han døde 96 år gammel.

Den 8. september for 100 år siden blev Lyndon LaRouche født. Mange mennesker verden over, herunder jeg selv, betragter ham som den største tænker i sin tid. På den anden side er han den mest hadede, frygtede og udskældte person for de transatlantiske eliter, hvilket vil sige en hel del i en tid med Trump, Putin og Xi Jinping. Jeg har haft den lykke at have været gift med ham i 41 år og at have opbygget en international bevægelse sammen med ham gennem et halvt århundrede, og jeg kan tilføje min personlige mening, at han i Friedrich Schillers forstand var den smukkeste sjæl, jeg nogensinde har mødt, dvs. for ham var frihed og nødvendighed, lidenskab og pligt, ét, og han var præcis den type person, som ifølge Schiller er kendetegnet ved denne karakteristik: et geni. Og det virkeligt bemærkelsesværdige er, at hans idéer lever i dag og fungerer i mange lande i verden.

Lyndon LaRouche havde en uovertruffen viden og en ufejlbarlig sans for filosofiske, epistemologiske, kulturelle og videnskabelige sammenhænge, som gjorde ham i stand til at navigere i disse ideers historie og straks finde ind til deres væsentlige træk. På baggrund af denne evne forkastede han i begyndelsen af 1950'erne informationsteorien og systemanalysen hos folk som Norbert Wiener og John von Neumann som uegnede til at beskrive økonomiske processer og udviklede sin egen økonomiske metode, den fysiske økonomi, baseret på bl.a. Gottfried Wilhelm Leibniz, Friedrich List, Henry C. Carey og Bernhard Riemann.

Ud fra dette synspunkt og beriget med et rigt kendskab til to og et halvt tusind års europæisk kultur- og videnskabshistorie og universel historie i almindelighed, erkendte han med større klarhed end nogen anden de potentielt katastrofale virkninger af 1960'ernes rock-narkotika-sex-modkultur på befolkningens erkendelsesmæssige potentiale og dermed på befolkningens produktivitet på længere sigt.

Hans nok mest betydningsfulde forudsigelse var imidlertid hans vurdering af konsekvenserne af præsident Nixons afskaffelse af Bretton Woods-systemet ved indførelsen af fleksible valutakurser og ophævelsen af guldstandarden for dollaren den 15. august 1971. Hvis det dermed forbundne kursskifte til et rent monetaristisk, profitmaksimerende finanssystem blev opretholdt, advarede han dengang, ville verden nødvendigvis bevæge sig mod en ny depression, en ny fascisme og truslen om en ny verdenskrig, medmindre der blev indført en helt ny, retfærdig økonomisk verdensorden.

Desværre lyttede de transatlantiske eliter ikke til ham, og derfor befinder verden sig i dag, 50 år senere, præcis på det punkt, som han forudsagde. I løbet af disse årtier, hver gang det finansielle oligarki på Wall Street og i City of London fremskyndede processen med at deregulere markederne på bekostning af realøkonomien, satte han fingeren på det ømme punkt og analyserede konsekvenserne af denne politik. Carterregeringens politik om en »kontrolleret disintegration af økonomien«, Volckers højrentepolitik, outsourcing til lavtlønslande, just-in-time produktionspolitik, fusions- og opkøbspolitik, Reagonomics og Thatcherisme, ophævelsen af Glass/Steagall-loven, aktionærværdiskabelsen, derivatspekulation, den fatale effekt af den mirakuløse pengeforøgelse i form af kvantitative lempelser og nulrentepolitikken: Alle disse milepæle i det neoliberale finanssystem fordømte han som grundlæggende fejludviklinger, som i sidste ende kun var mellemstationer på vejen mod systemets sammenbrud.

I stedet for at tage hans analyser som en anledning til en kursændring betragtede finansoligarkiet ham fra starten som en dødbringende trussel mod deres system og iværksatte en årtier lang international kampagne for at undertrykke LaRouches idéer og dermed hans indflydelse. En hel hær af indflydelsesagenter i medier og institutioner af enhver art, herunder diplomater i alle verdenshjørner, blev indsat verden over for at lægge pres på folk, så snart de viste interesse for hans forslag i en eller anden form.

De hundredvis, hvis ikke tusindvis, af knivskarpe analyser og vurderinger, som LaRouche har leveret gennem årene, ville have været absolut tilstrækkelige til at forhindre den nuværende strategiske katastrofe. Men han brugte også altid sine advarsler til at præsentere løsninger.

Da flere statsoverhoveder begyndte at tage hans ide-

er op og gennemføre dem i begyndelsen af 1980'erne, besluttede det finansielle oligarki, at LaRouche skulle elimineres. Den daværende mexicanske præsident López Portillo havde bedt LaRouche om at skrive et program til forsvar af pesoen og økonomien, som Mexico begyndte at gennemføre den 1. september 1982. Den indiske premierminister Indira Gandhi begyndte i samme periode at gennemføre LaRouches forslag til et 40-årigt program for Indiens økonomiske udvikling. Og den 23. marts 1983 bekendtgjorde præsident Reagan LaRouches forslag til SDI-programmet, som var det mest vidtrækkende forslag til en ny global sikkerhedsarkitektur, som nogen hidtil har udtænkt, og som ville have afskaffet NATO- og Warszawapagtblokkene og sat et storstilet udviklingsperspektiv i gang for udviklingssektoren. Reagan var på det tidspunkt klar til en sådan ændring i den strategiske konstellation, mens Arbatov-Ogarkov-Gorbatjov-fraktionen i Sovjetunionen afviste dette forslag og dermed slog ind på en vej, der i høj grad bidrog til Sovjetunionens tidlige undergang.

LaRouche deltog otte gange som kandidat i den amerikanske præsidentvalgkamp, syv af dem i det demokratiske parti. At rapportere alene om alle de sabotageoperationer, der er sat i gang mod LaRouche af partiledelsesapparatet med Al Gore, Barack Obama, Hillary Clinton og den nuværende ledelse, ville fylde en hel bog. Da LaRouche-kandidater begyndte at vinde valg i 1986 – i primærvalgene i Illinois til de næst- og tredjehøjeste poster i staten – blev det besluttet at fjerne ham for altid. Den 6. oktober 1986 gennemførte FBI en razzia mod LaRouches bolig og kontorer med 400 tungt bevæbnede specialstyrker, pansrede køretøjer og helikoptere, en operation, der fik den nylige razzia mod Trumps Mar-a-Lago ejendom med 40 FBI-agenter til at ligne en børnefødselsdag. Formålet med angrebet på LaRouche og mig selv var intet mindre end at eliminere os fysisk, hvilket kun blev forhindret ved hjælp af Det Hvide Hus' indgriben.

Derefter fulgte falske anklager, ulovlig brug af skatteæsenet, manipulerede retssager og til sidst fængsling af LaRouche og en række af hans medarbejdere.

Den tidligere justitsminister i Johnson-regeringen, Ramsey Clark, der på eget initiativ gik ind i retssagen, beskrev ved en international tribunal, der var organiseret af borgerrettighedsaktivister og afroamerikanske lovgivere efter LaRouches løsladelse, administrationens handlinger således:

»Men når det gælder den komplekse og omfattende udnyttelse af politi, anklagere, medier og ikke-statslige organisationer, der fokuserer på at ødelægge en fjende, overgås denne sag næppe af andre. Der er tilfælde, hvor regeringen selv har gjort mere og også gjort mere forkert i tidens løb, men med hensyn til det tætte samspil og den tætte kombination af føderale, statslige og lokale myndigheder, af den udøvende magt og endda nogle af de lovgivende og dømmende magthavere, af store og små lokale medier og af indflydelsesrige lobbyister, især ADL [Anti-Defamation League], står denne sag øverst på listen. Formålet kan kun ses som værende at ødelægge dem fuldstændigt – ikke blot en politisk bevægelse, eller snarere en politisk figur, der er tale om begge dele, men frem for alt en frugtbar motor for nye ideer, en kollektiv virksomhed, hvor man tænker og studerer og analyserer for at løse problemer, uanset konsekvenserne for status quo eller for ens egne interesser. Der var en bevidst hensigt om at ødelægge dette for enhver pris... «

Jeg deltog selv ved denne tribunal. Jeg understregede eftertrykkeligt, at den største forbrydelse mod LaRouche ikke var at straffe denne store, vidunderlige ånd med fængselsstraf, men at man gennem den omfattende kampagne for at bagvaske hans navn og dermed hans ideer i høj grad forhindrede det amerikanske, og i øvrigt også det internationale, samfund i at sætte sig ind i hans ideer og frem for alt i at finde løsninger.

I dag, 27 år efter denne tribunal, på Lyndon LaRouches 100-års fødselsdag, kan man studere resultatet af finansoligarkiets forsøg på at ødelægge LaRouche. Det transatlantiske finanssystem står over for sin hyperinflationære afslutning; den »regelbaserede værdiorden« og NATO er en kolos på lerfødder. Læg dertil det gennemsigtige forsøg på at kontrollere »fortællingerne« ved at give hele befolkningen mundkurv på og straks bagtale enhver, der udtaler sig om årsagerne til krigen eller inflationen, som en »Putin-agent«. Hvis Vesten fortsætter på denne måde, går vi under.

På den anden side har LaRouches idéer været en enorm succes. Hans idéer om infrastrukturudvikling i udviklingslandene, som han har fremlagt siden begyndelsen af 1970'erne, hans program om Den Nye Silkevej, der bliver til en verdenslandbro, som var hans svar på Sovjetunionens sammenbrud, er nu ved at blive realiseret af Kina og dets BRI/Silkevejsinitiativ. Det nye økonomiske og finansielle system, der i dag realiseres af mange lande og institutioner i det globale syd, er baseret på hans koncept om fysisk økonomi; økonomer i mange lande, især i Asien, studerer LaRouches skrifter og anvender dem til gavn for deres lande.

LaRouche var patriot for det Amerika, der havde udkæmpet den første vellykkede uafhængighedskrig mod Det Britiske Imperium, men han var også verdensborger og satte altid hele menneskehedens interesser i første række. Folk fornemmede dette, og når LaRouche rejste til udviklingslande eller Europa, udtrykte de ofte deres absolutte tillid til ham på en måde, som kun ægte venskab kan det.

Ved at forkaste LaRouches idéer har Vesten ikke gjort sig selv nogen tjeneste. At USA behandlede sin største søn på en så uværdig måde, vil forblive en evig skamplet på USA's historie. De lande, der anvender hans idéer, har allerede økonomisk succes og vil blive endnu mere succesfulde i fremtiden. Det kan godt være, at Vestens lande har nægtet ham officiel succes i hans lange og uovertruffent produktive liv, men han har haft et rigt, usædvanligt opfyldt og lykkeligt liv, fordi han indadtil var det mest frie og kreative menneske på jorden. Var Sokrates en succes, selv om han blev dræbt? Det er han, mens hans mordere er glemt støv.

Lyndon LaRouche er sine fjenders nemesis og en glæde og stolthed for en fremtidig, bedre menneskehedsepoke. Han er udødelig.

Videokonferencen: 100 år efter Lyndon LaRouches fødsel: Inspiration til menneskeheden for at overleve den største krise i verdenshistorien

Schiller Instituttets videokonference den 10.-11. september blev afholdt i anledning af, at det er 100 år siden Lyndon LaRouches blev født. Følgende er rapporter om de fire paneler på konferencen, hvoraf to blev åbnet med opførelser af klassisk musik. Hvert panel afsluttedes med en livlig diskussionsperiode. ***Alle fire videoer kan ses her: www.schillerinstitut.dk/si/?p=33522***

Panel I: »Hvorledes man kan inspirere menneskeheden til at overleve den største krise i verdenshistorien«.

Et panel af talere fra USA, Kina, Indien, Rusland og andre nationer følgte efter hovedtalen af Helga Zepp LaRouche. Lyndon LaRouches kritiske interventioner, der går 70 år tilbage i tiden, dannede rammen om diskussionen.

Hovedtaleren i første panel, Helga Zepp-LaRouche, pillede fortællingen om »demokratierne« i Vesten overfor de »forbryderiske diktaturer« i Rusland og Kina fra hinanden – i virkeligheden er situationen modsat. Hun redegjorde for svindlen med et »demokrati« uden ytringsfrihed, uden offentlig debat og med dødslister over dissidenter – det hun benævnte som et »digitaliseret gestapo«. Hun fortsatte med at gennemgå arven fra sin afdøde mand, Lyndon LaRouche: Hemmeligheden bag LaRouches succes var et uovertruffet kendskab til renæssancens idéer i den platoniske tradition. Vores fjende, den oligarkiske klasse, har brug for at eliminere kreativitet og genialitet for at forsvare sin status. Kina korrigerede vildfarelsen med et-barn-politikken, da de erkendte, at ressourcerne ikke er begrænsede, og at flere børn betyder øget kreativitet, hvilket er et ekko af LaRouches idéer. Hun hævdede, at »USA og Europa er ved at bryde sammen, fordi de foretrækker Malthus frem for LaRouche«.

Læs afskriftet af hele Helga Zepp-LaRouches tale nedenunder.

Jozef Mikloško, tidligere vicepremierminister i Tjekkoslovakiet og Lyndon LaRouche.

Jozef Mikloško, tidligere vicepremierminister i Tjekkoslovakiet efter Berlinmurens fald, beklagede, at Europa ikke har kunnet drage fordel af kommunismens sammenbrud, og bemærkede ironien i at LaRouche blev tvunget i fængsel på et tidspunkt, hvor der var et omfattende budskab om større frihed. »Han var en skarp forkæmper, men samtidig fuld af sjov og ømhed«, sagde Mikloško, som mødte LaRouche første gang i fængslet i Rochester.

Prof. Ding Yifan, vicedirektør for Forskningsinstituttet for Verdensudvikling, China Development Research Center, erindrede, hvordan Lyn introducerede ham for den fysiske økonomi og behovet for »anti-entropiske faktorer«. Han beskrev, hvordan den finansielle sektor i dag er præget af en entropisk politik. LaRouche lærte ham, at synarkister fremkalder finanskriser, som de udnytter, men at dette også vil medføre deres egen undergang. Finanskrisen slår i sidste ende tilbage. LaRouche, som lærte os, at infrastrukturudvikling udgør grundlaget for en sund udvikling, kan betragtes som forløberen for Kinas Bælte- og Vej-Initiativ.

Prof. Georgy Toloraya, næstformand for bestyrelsen i den russiske Nationale komité for BRICS Research Dept. oplyste, at Rusland var ivrig efter at tilslutte sig den vestligt ledede nye verdensorden efter Sovjetunionens sammenbrud, som en ligeværdig partner, men at Rusland blev afskåret fra denne mulighed. I dag kæmper Rusland ikke i Ukraine for at erhverve territorium eller ressourcer – det har tilstrækkeligt. Denne krig er en eksistentiel kamp. »Vesten« kæmper ikke for demokrati, men for dominans – og plyndrer hele verden til sin egen fordel.

Ray McGovern, tidligere senioranalytiker i USA's Central Intelligence Agency (CIA) og stiftende medlem af Veteran Intelligence Professionals for Sanity (VIPS), leverede et enkelt budskab: Vi kan overleve denne krise, som minder om den vi overlevede i 1930'erne, som brød ud i Tyskland. Moralen er: »Giv aldrig op«.

Cliff Kiracofe, tidligere ledende medarbejder i det amerikanske senats udvalg for udenrigsrelationer og nuværende formand for Washington Institute for Peace and Development, mindedes tidligere samvær med Lyndon og Helga LaRouche i en stimulerende intellektuel atmosfære præget af venlig gæstfrihed. Han erklærede, at De Forenede Nationer skal styrkes og have en central plads i det internationale system. Han hævdede, at præsident Xi og Putins fælles erklæring den 4. februar markerede en ny fase i udviklingen af de internationale forbindelser og nævnte i denne forbindelse »multipolære« organisationer som BRICS, SCO og ASEAN. Er Washington blevet en slyngelstat? Nancy Pelosis »eskapade« i Taiwan skete i forbindelse med USA's stedfortræderkrig mod Rusland. Hun forsøgte at rekruttere asiatiske nationer til anti-Kina-politikken, men »ingen bed på«. Tilsvarende blev Anthony Blinken afvist under sin anti-kinesiske rundrejse i Afrika. USA har begået tre alvorlige og uigenkaldelige fejltagelser: Vietnam-krigen, overherredømmet efter Den kolde Krig og krigen i Afghanistan. USA genstartede Den kolde Krig – deres begrundelse var: »Hvis en unipolær verden ikke kan gennemføres, vil vi genindføre den bipolære verden«.

Panel II:
»Forsvar retten til at diskutere!
Tal imod sortlistning og undertrykkelse af søgen efter sandheden

Adskillige prominente personer, der er opført på en ukrainsk sortliste, som inkluderer tre mennesker fra Danmark, deltog i paneldiskussionen. Hvis denne offensiv ikke stoppes, kan det betyde tilintetgørelse i en atomkrig.

Med Schiller Instituttets talsmand Harley Schlanger, der selv står på den onde ukrainske Myrotvorets-mordliste, som ordstyrer, var det andet panel på Schiller Instituttets konference helliget afsløringen af, hvordan Ukraines Nationale Sikkerheds- og Forsvarsråd, dets datterselskab Center for Countering Disinformation (CCD) samt det berygtede Myrotvorets Center-websted benyttes til, med massiv finansiering og støtte fra USA, EU og NATO, at lukke munden på og endda myrde dem, som udtrykker synspunkter i uoverensstemmelse med den vestlige »fortælling« om krigen i Ukraine. Den 14. juli 2022 blev der ved et rundbordsarrangement i Kiev, som CCD var vært for med repræsentanter fra USA's udenrigsministerium, NATO og forskellige militært tilknyttede NGO'er, afsløret en »sortliste«, hvor 71 prominente personer blev udpeget som »russiske propagandister« og »informationsterrorister«, der er skyldige i krigsforbrydelser, for den forkastelige forbrydelse ... at udtrykke ytringsfrihed. De første 31 personer på listen er medlemmer af eller venner af Schiller Instituttet, som har talt på Schiller Instituttets konferencer, der fremmer fred gennem dialog og økonomisk udvikling. Tæt knyttet til CCD er Myrotvorets Center, der drives af ukrainske nazister, og som vedligeholder en online-database, hvis indhold udelukkende kan karakteriseres som en drabsliste, med personlige oplysninger om tusindvis af mennesker, herunder journalister, børn, berømtheder, politikere og andre. Helga Zepp-LaRouche selv, formand for Schiller Instituttet, er opført på denne drabsliste. Adskillige personer på listen er blevet brutalt myrdet, og deres Myrotvorets-profilbillede er efterfølgende blevet opdateret med en stor rød skråstreg på tværs over deres portræt, hvor der er påført »likvideret«.

Begyndelsen af Ukrainsk sortliste, som inkluderer tre mennesker fra Danmark.

Schlanger indledte panelet med at anføre, at sandheden ofte er det første offer i krig. Længe før Ruslands særlige militære operation, havde den russiske regering søgt sikkerhedsgarantier fra Vesten. Disse bestræbelser blev saboteret af NATO. Da den militære operation blev indledt, hvor Vesten bevæbnede og finansierede Ukraine, erklærede den amerikanske forsvarsminister, Austin, at Vestens hensigt var at udnytte krigen til at svække Rusland. Folk, der var modstandere af krigen, blev sat på Myrotvorets dødsliste. Schlanger beskrev den ekstraordinære pressekonference afholdt af Executive Intelligence Review onsdag den 7. september, hvor Myrotvorets og CCD blev afsløret. Han gjorde det endvidere klart, at Schiller Instituttets hensigt er at lukke Myrotvorets og CCD ned.

Panelets hovedtaler var LaRouches uafhængige kandidat til posten som amerikansk senator fra New York, Diane Sare, som benævnte sin præsentation: »Den bedste af alle mulige verdener«. Hun indledte med at beskrive, hvordan de herskende eliter bruger britiske »del og hersk«-metoder til at vende folk, der er udpeget til underkastelse eller udryddelse, mod hinanden. Hun brugte eksemplet med indvandrere, der betegnes som »illegale«, en nedsættende betegnelse, som gør dem sårbare over for marginalisering i samfundet. Men de, der accepterer denne retfærdiggørelse af mishandling, vil helt sikkert møde den samme skæbne. Hun påpegede også Bidens nylige tale, hvor han hævdede, at 74 millioner amerikanere, der stemte på Donald Trump i 2020, skulle være statsfjender. Folk er programmeret til ikke at tale med andre, der har en anden mening om et eller andet »emne«. Men kan civilisationen overleve, hvis folk ikke er villige til at undersøge de selvstændige aksiomer i deres tankegang og afgøre, om det de tror, er sandt?

Sare gjorde opmærksom på, at det amerikanske folk har forårsaget den nuværende katastrofale politik, der har ført til den nuværende økonomiske elendighed, via egne handlinger. Hun brugte et eksempel fra Lyndon LaRouche, der profetisk advarede om det økonomiske sammenbrud og truslen om fascisme, men samtidig foreslog løsninger, der kunne afhjælpe krisen. Den »anglo-hollandske liberale klike«, der så LaRouche som en trussel mod deres magt på grund af hans ideer, forsøgte at dræbe ham, nedlagde hans publikationer med hundredtusindvis af abonnenter og gennemførte en massiv smædekampagne for at bagvaske ham og til sidst anbringe ham i fængsel. Flertallet af amerikanerne accepterede løgnene og tillod som følge heraf, at deres egne tanker blev fængslet.

De voksende rædsler i form af krig, massesult og hyperinflation, der truer milliarder af menneskers liv, er et direkte resultat af, at folk tilslutter sig den politik, som vores såkaldte regering fører. Men i dag samarbejder Ruslands præsident Putin og Kinas præsident Xi om at skabe en ny økonomisk orden baseret på menneskelig værdighed, udvikling og videnskabelige fremskridt. Denne nye orden vil ikke blive besejret af sanktioner, da den repræsenterer mindst 40 % af verdens befolkning. Eftersom USA blot repræsenterer 4 % af verdens befolkning, isoleres USA yderligere, i takt med at USA forsøger at begrænse denne nye økonomiske orden. Formålet med sortlisten er at lukke munden på folk gennem frygt, ved at stemple dem, der repræsenterer sandheden, som »informationsterrorister«, »politiske ekstremister« eller »oprørere«. Grunden til at de russiske soldater har så

Samrådsmøde i Folketinget om den ukrainske sortliste med Udenrigsminister Jeppe Kofod: Video, afskrift, artikler, m.m.: www.schillerinstitut.dk/si/tag/ukraines_sortlist/

Udenrigsminister, Jeppe Kofod blev den 19. august indkaldt til et times åbent samråd i Folketinget, vedrørende spørgsmålet om den liste fra Ukraines Center for Countering Disinformation (CCD), som består af 72 udlændinge, som blev beskyldt for »at fremme den russiske fortælling«. Det inkluderede tre fra Danmark, som alle havde deltaget i Schiller Instituttets konference den 25. maj. Det var første gang, at Ukraine-listen blev drøftet i en national lovgivende forsamling, og det er så vidt vides første gang, at en udenrigsminister er blevet indkaldt til at redegøre herfor.

Det åbne samråd fandt sted i Folketingets udenrigspolitiske udvalg, hvor ministeren svarede på spørgsmål fra folketingsmedlemmerne Marie Krarup (løsgænger) og Christian Juhl (Enhedslisten).

høj moral, og at de unge mennesker i Irak og Yemen er så optimistiske, er, at de har håb om en bedre fremtid. Grunden til at amerikanerne er så pessimistiske er, at vi befinder os på den forkerte side af historien og har forladt de principper, som engang inspirerede hele verden. Sare udtrykte, at hendes største frygt ikke er, at de »sadistiske folkemorderiske perverse« vil få succes med deres planer om globalt diktatur, for det vil de ikke opnå, men at når deres system bryder sammen, mon vi så vil være fornuftige nok til at samarbejde med Rusland og Kina, eller vil vi overgå til en ny mørk tidsalder, som civilisationen aldrig vil komme sig over igen? Derfor må censuren bringes til ophør, og i 100-året for hans fødsel skal LaRouches navn renses.

Den næste taler var Gretchen Small fra Executive Intelligence Review, en af lederne af en særlig undersøgelsesgruppe, der for nylig har udarbejdet to afgørende rapporter: »Kievs 'Info Terrorist'-liste: 'Global NATO' udsteder anslag mod fredsforkæmpere« og »Ukraines database over dødslister: myrotvorets center«. Hendes præsentation var primært en synopsis af de to rapporter, som varmt kan anbefales. Der blev dog gjort opmærksom på en meget vigtig pointe, nemlig at CCD, der blev dannet i april 2021, længe før den russiske »særlige militære operation«, er en stedfortræder, som USA, EU og NATO bruger til at udpege folk, der vover at afvige fra den vestlige »fortælling«, internationalt som »informationsterrorister«. Hvis folk, der fører en dialog om fred, bliver udpeget som »informationsterrorister«, som det er sket i Schiller Instituttets tilfælde, overgår dette langt hvad George Orwell beskrev i sin roman »1984«.

Derefter talte oberst Richard H. Black (pensioneret). Hans indlæg var »Forbud mod ulovlige forsøg på at bringe amerikanske borgere til tavshed«. Oberst Black udtrykte sin forargelse over, at bevillinger fra den amerikanske kongres anvendes til at finansiere en udenlandsk enhed, Ukraines CCD, som vil undertrykke ytringsfriheden her i USA. Han gennemgik, hvorledes det med den amerikanske befolknings forargelse og modreaktion lykkedes at få Homeland Securitys Disinformation Governance Board, som skulle ledes af den klovneagtige og narcissistiske Nina Jankowicz, lukket midlertidigt ned. Det indlysende formål med dette nævn var politisk censur. Men Biden-administrationen overførte med støtte fra Kongressen blot denne funktion til Ukraine. CCD er blevet brugt til at udpege folk i USA med saglige udenlandske synspunkter, som f.eks. senator Rand Paul og tidligere kongresmedlem Tulsi Gabbard, som »informationsterrorister«. Oberst Black mener, at CCD foretager henvisninger til Myrotvorets Center, som derefter målretter disse henvisninger til mord, idet han nævner eksemplet med Darya Dugina, som blev sprængt i luften i Moskva af en bombe, der blev placeret under hendes bil den 20. august. Han gav også udtryk for, at han på baggrund af en artikel i Rio Times mener, at den mand, der forsøgte at myrde Argentinas vicepræsident Cristina Fernández de Kirchner, Fernando Sabag Montiel, kan have forbindelser til den nazistiske Azov-bataljon i Ukraine. Black afsluttede med at forlange, at det skal forbydes Kongressen at misbruge bevillinger til at censurere amerikanere.

Dr. George Koo, formand for Burlingame Foundation, stillede spørgsmålet: »Hvorfor er mit navn på en sortliste?« Han erklærede, at han aldrig offentligt har udtalt sig om, at konflikten i Ukraine er en stedfortræderkrig mod Rusland, eller om de ukrainske nazistiske formationer. Hans konklusion var, at hans præsentationer på Schiller Instituttets konferencer, hvor han anbefalede en afslutning på krigen gennem diplomati, må have været den udløsende faktor for hans optagelse på listen. Selv om han på en måde udtrykte ære over at være på CCD-listen for sine synspunkter om støtte til en afslutning på krigen, er han også forarget over, at amerikanske skatteyderes penge bruges i et forsøg på at lukke munden på ham.

Jim Jatras, tidligere rådgiver for det republikanske senatslederskab, talte om emnet »Schiller Instituttet«: En lynafleder i mødet med farlige tider«. Han indledte med at sige, at vi i sandhed befinder os i en farlig tid, eftersom Biden-administrationen sammen med den republikanske ledelse presser på for at få en global krig, og fordi Biden i sin tale på Labor Day stemplede omkring halvdelen af det amerikanske folk som fascister og ekstremister. USA's støtte til CCD i Ukraine udsætter amerikanere for voldshandlinger. Jatras mener, at vores efterretningstjenester er medskyldige i støtten til CCD, og at Kongressen må stoppe dette. Han udtrykte sin taknemmelighed over for Helga Zepp-LaRouche og Schiller Instituttet for at være flagskibet og lynaflede-

ren, der kæmper for at få dette til at blive en realitet.

David Pyne, vicedirektør for Nationale Operationer for EMP Task Force on National and Homeland Security, betitlede sin præsentation: »Hvordan er det at fremme en realistisk fredsplan en krigsforbrydelse?« Han indledte med at angribe præsident Biden for hans »tirade i den bedste sendetid« mod 74 millioner amerikanere, hvor han betegner dem som ekstremister og fascister. Han stillede også spørgsmålet: »Hvorfor forsøger man at lukke munden på folk, der er imod krig?« Pyne fortalte, hvordan han i god tid på forhånd advarede om, at Rusland ville invadere, hvis Ukraine undlod at erklære neutralitet. Efter den militære operation offentliggjorde han en fredsplan, for hvilken han blev tilsvinet af ukrainerne som en betalt propagandist for Rusland og efterfølgende sat på CCD's sortliste. Han modtog en syndflod af hadefulde e-mails fyldt med skældsord for den »forbrydelse«, at han ønskede at afslutte krigen gennem diplomati, så genopbygningen af landet kunne påbegyndes. Han mener, at Biden-regeringens politik med at forsyne Ukraine med langtrækkende våben driver os mod en atomkrig.

Igor Lopatonok, filminstruktør (»Ukraine on Fire« og »Revealing Ukraine«) og nær ven af Oliver Stone, navngav sin præsentation: »Luk nazisternes dødsliste, den findes ikke kun i Ukraine«. Lopatonok indledte med at diskutere Maidan-kuppet i 2014 og dets efterspil. Myrotvorets Center blev oprettet efter kuppet sammen med tre tv-stationer finansieret af George Soros, den hollandske ambassade og andre vestlige kilder for at formidle en pro-vestlig fortælling. Nazistiske formationer blev også integreret i de ukrainske væbnede styrker, og der blev iværksat militære operationer mod Donbas-regionen, hvor flertallet af befolkningen var imod kuppet. Myrotvorets blev i første omgang brugt til at ramme folk i Donbas, derefter alle i Ukraine, hvis de var imod det nazistiske regime, og derefter hele det internationale samfund. Der er 5.000 udenlandske journalister på Myrotvorets' dødsliste, hvoraf mange er blevet dræbt. Da Biden kom til magten, eskalerede situationen. Lopatonok har selv været på drabslisten siden 2019, og han er overbevist om, at vi må lukke den nu, ellers vil den føre til en drabsliste her i USA. Vi må kalde Myrotvorets for det, som det er, nazistisk.

Bradley Blankenship, en journalist, der har skrevet for RT, Xinhua, CGTN og andre nyhedsbureauer, mener, at han er den yngste person på CCD's sortliste. Han voksede op i det nordlige Kentucky, som var centrum for opium-epidemien. Tidligere i sin karriere har han rapporteret om krigen i Syrien og er blevet angrebet som betalt agent for Hizbollah, og han har rapporteret om Ecuador, hvor han blev udpeget af Moreno-regeringen som mål for at afsløre menneskerettighedskrænkelser. I øjeblikket er han mål for angreb fra regeringen i Tjekkiet, hvor han nu bor, fordi han kritiserede nedrivningen af statuen af en sovjetisk general, der hjalp med at befri Tjekkoslovakiet fra den nazistiske besættelse. I Tjekkiet kan en person blive sendt i fængsel for at give udtryk for pro-russiske synspunkter. Blankenship mener, at han blev opført på CCD-listen, fordi han anførte, at de vestlige sanktioner mod Rusland ikke virker, at Ukraine er et arnested for højreekstremisme, og at Ukraine bør forhandle om en fredsaftale. Han gjorde opmærksom på, at han aldrig har støttet Ruslands invasion af Ukraine og mener, at invasionen er en overtrædelse af folkeretten. Da han ved, at CCD støttes af USA, har han svært ved at føle nogen form for fædrelandskærlighed over for sit land.

Den efterfølgende præsentation var af Eva Bartlett, en canadisk journalist, som har dækket krigen i Gaza, Syrien og Donbas. Hun er på Myrotvorets dødsliste og mener, at hun blev sat der på grund af en artikel, hun skrev for MintPress News, som beskrev de ukrainske væbnede styrkers beskydning af civile mål i Donbas. Ikke alene fortsætter denne beskydning, men Donetsk-regionen blev for nylig bombarderet med tusindvis af »petalminer«, som er små eksplosive anordninger, der ligner børnelegetøj. Eftersom Ukraine har underskrevet traktaten om forbud mod disse typer ammunition, udgør deres anvendelse af petalminer en krigsforbrydelse. Indtil nu er 60 civile blevet lemlæstet af disse sprængstoffer. Hun erklærede, at Canada er inficeret med pro-nazistiske ukrainere, hvilket gør hende bange for, at hvis hun skulle vende tilbage til sit hjemland (hun har ikke været der siden 2020), hvis regeringen ikke gør noget for at beskytte hende. Denne frygt forstærkes af det faktum, at det regeringskontrollerede Canadian Broadcasting Corporation kørte en kampagne, hvor hun blev stemplet som russisk propagandist. Meget af den propaganda, der blev fremsat af CBC, ligner den der er indeholdt i hendes profil på Myrotvorets dræberliste. Ifølge Bartlett er der 327 børn på drabslisten. Hun fortalte også, hvordan det hotel, hvor hun boede under sit besøg i Donbas, som normalt bruges af udenlandske journalister, blev beskudt af ukrainerne, mens hun befandt sig i bygningen.

Den sidste taler var Mira Terada, leder af den Moskva-baserede Foundation To Battle Injustice. Hun redegjorde for fondens bestræbelser på at lukke Myrotvorets hjemmeside. Fonden har fremlagt beviser for FN, FN's Sikkerhedsråd, UNICEF og andre agenturer vedrørende Myrotvorets' forbrydelser. Terada talte om det store antal børn på listen, herunder to niårige børn, samt det store antal journalister fra 38 forskellige lande. Hun mener, at det kun er muligt at vinde kampen for at lukke Myrotvorets ved hjælp af en fælles indsats fra organisationernes side. Fonden er i øjeblikket i færd med at udsende en erklæring til godkendelse af det internationale journalistfællesskab og vil snart stille en online-underskriftsindsamling til rådighed på deres websted.

Panel III: »Præsentation af »LaRouche-biblioteket«: LaRouche i dialog med verdens nationer«

Aldrig tidligere viste videooptagelser blev offentliggjort på dette panel, som vil fremme en intens og absolut nødvendig dialog om menneskehedens universelle natur og LaRouches unikke indsigt i den rolle, som individers og nationers suveræne kreativitet spiller for menneskets varige overlevelse.

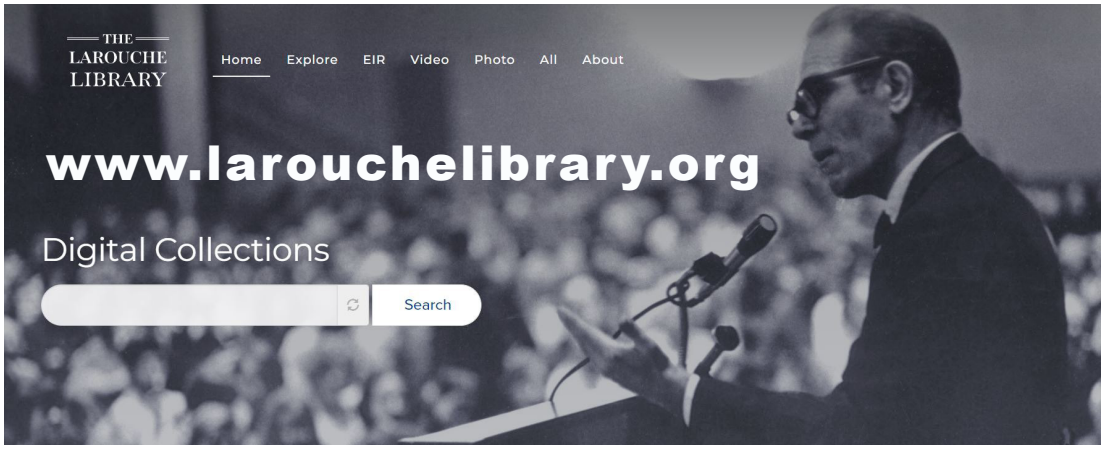

Helga Zepp-LaRouche, en af de stiftende ledere for LaRouche Legacy Foundation (LLF), indledte mødet i panelet ved at præsentere en oversigt over LaRouches samlede værker og gav udtryk for, hvor stolt og glad hun var for at kunne annoncere åbningen af det digitale bibliotek med LaRouches værker, der spænder fra tusindvis af artikler, bøger og videoer til hundredvis af møder og præsentationer.

Hun berettede, hvorledes hun og Lyn besøgte over 40 lande gennem adskillige årtier; mødtes med mange stats- og regeringschefer angående en række forskellige emner, såvel som med et publikum, der repræsenterede fiskere, videnskabsmænd, landmænd, musikere og mange andre samfundslag.

Hun understregede desuden, at det som oligarkerne frygtede mest ved LaRouche ikke udelukkende var dybden og bredden af hans vidensniveau, men at han også var i stand til at vække fornuftens kreative kræfter hos sine medmennesker.

Dernæst var der en 82 minutter lang video med uddrag af præsentationer, som LaRouche havde gennemført for flere nationer: Peru (25. februar 2000), Polen (24. maj 2001), Indien (1. december 2003), et seminar om Kina (22. oktober 1997), Rusland (26. april 1996), Brasilien (12. juni 2002) og De Forenede Arabiske Emirater (2. juni 2002). De enkelte præsentationer indledtes med et universelt princip eller et strategisk overblik, og behandlede derefter de økonomiske og kulturelle problemer i den nation, som han italesatte i en global kontekst, idet han altid indarbejdede dybereliggende begreber, såsom »agapē«, der understreger det menneskelige sinds kreative kræfter til at udvikle løsninger på de kriser, som civilisationen står over for.

En 82-minutter lang video med uddrag af præsentationer, som LaRouche holdt i syv nationer: www.schillerinstitut.dk/si/?p=33648

John Sigerson, der er medlem af LLF's rådgivende udvalg, foretog en grundig rundvisning i det nye digitale LaRouche-bibliotek [https://larouchelibrary.org/] i dets indledende udgave. Han delte sit eget skærmbillede og understregede, at selv med de hundredvis af emner, der allerede er i systemet, repræsenterer det endnu kun en beskeden del af det, der mangler at blive gennemgået, bearbejdet og uploadet. Der er adskillige værktøjer og filtre, hvormed man kan foretage en meget finmasket søgning efter bestemte emner. Dokumenterne, videoerne og andre elementer er organiseret kronologisk, og han opfordrede læserne til at studere LaRouche på samme måde, som den store dirigent Wilhelm Furtwängler dirigerede musikken – »mellem ordene«. Alle emner er tilgængelige og kan frit downloades til personlig brug.

Afslutningsvis meddelte Gretchen Small, formand for LLF, at bind II af LaRouches {Collected Works} snart vil være klar til udgivelse. Dette bind vil fokusere på LaRouches kulturelle bidrag. Hun understregede, at kultur – musik, poesi og kunst – ikke blot er »underholdning«, men at studiet af klassisk kultur faktisk er afgørende for videnskabelige gennembrud.

Panel IV: Optimismens kunst: Anvendelse af det klassiske princip til at ændre verden

En diskussion om sandhed og skønhed i kunst og videnskab og disses roller i den strategiske kamp for at besejre det onde oligarkiske system, som i kraft af sin undertrykkelse af den menneskelige kreative ånd fortaber sig selv. En voksende international LaRouche-ungdomsbevægelse er vitterligt den centrale kraft til at ændre fortabelsens kurs.

Dennis Speed indledte konferenecens afsluttende panel med en diskussion om, hvordan kulturen i Nordamerika og »Vesten« i løbet af de sidste mere end tre århundreder har bevæget sig frem og tilbage. Han oplæste en udtalelse fra kolonilederen Cotton Mather fra 1696, hvori han sagde: »Vi vokser lidt.... Vi svinder ind til ingenting.« Derefter fremviste han en video af den indædte kolonialist Lord Bertrand Russell fra 1952, der blev interviewet i anledning af sin 80-års fødselsdag. Russell beskrev forholdene dengang ved at ytre: »Imperier bliver til støv«, og at Asien var præget af »pessimisme«.

Speed vendte derefter tilbage til slutningen af det 17. og begyndelsen af det 18. århundrede for at forklare, hvordan den store matematiker, fysiker, fysiske økonom,

filosof og politiske leder Gottfried Wilhelm Leibniz var blevet leder af en gruppe »patrioter«, dvs. dissidenter fra det engelske kongehus, fra Irland, Skotland og andre lande. Leibniz var i en position, hvor han kunne have fungeret som premierminister under dronning Anne, men ved Annes død i 1714 blev Georg Ludwig af Hannover efterfølger som kong Georg I og kappede alle bånd til Leibniz.

Ikke desto mindre fortsatte Leibniz sin udvikling af en videnskab om fysisk økonomi, som i sidste ende blev anvendt af USA. Han var en skarp modstander af John Locke, som var blevet oplært af de hollandske monarker i Storbritannien, William og Mary, og som mange amerikanere, den dag i dag mener, er hjernen bag uafhængighedserklæringen, som blev udarbejdet mere end 70 år efter Lockes død. Det vigtigste element, som de greb fat i, var Lockes formulering »Liv, frihed og ejendom«, en sætning, der blev brugt i kolonialisternes forfatninger og senere i Konføderationen. Underskriverne valgte imidlertid Leibniz' idé, »Liv, frihed og stræben efter lykke«, med den forståelse, at »lykke« ikke blot er ren nydelse, men en vedvarende og forbedrende tilstand, der kendetegner menneskehedens fremskridt.

Megan Dobrodt fulgte op med en præsentation om »harmoni«, baseret på Keplers forståelse af solsystemets harmoniserende karakter og dets relation til den veltempererede musikalske skala. Hun forklarede, hvordan Kepler kunne påvise, at planeterne havde elliptiske og ikke cirkulære baner ved at måle deres vinkelbevægelser. Hun forklarede, at der faktisk ikke var nogen matematisk beregning, som kunne benyttes til at definere banerne på en lineær facon, men at forskellige brøkformede multiplikationer kunne fastlægge varierende tilnærmelser. Det viser sig, at »matematikken« for banerne er den samme som matematikken for musikalske skalaer, og at de samme matematiske justeringer, der anvendes til banerne, kaldes »tempererings«, når de anvendes musikalsk.

Jacques Cheminade, formand for det franske politiske parti Solidarité et Progrès, kom med en finurlig redegørelse for »optimisme« med udgangspunkt i Lazare Carnots digt »Ode til entusiasmen«. Han beskrev entusiasme som den mest avancerede form for optimisme og pegede på NATO, Liz Truss, Volodymyr Zelenskij, præsident Joe Biden og Emmanuel Macron som udsøgte eksempler på pessimisme.

Ungdomsorganisatør Anastasia Battle, chefredaktør for magasinet »Leonore«, afsluttede præsentationerne ved at anmode tilhørerne om at tænke grundigt over det de havde hørt, og hvad de mener, der bør gøres for at bistå dem i at udvikle deres lykke og færdigheder.

Helga Zepp-LaRouche sluttede sig til panelet i en afsluttende diskussion. Hendes formål er at sikre, at menneskeheden er den udødelige art. Hun påpegede, at udviklingssektoren og andre nationer vil rejse sig for at gøre en ende på kolonialismen (slaveriet) for evigt, en ny ånd fra Bandung, Den Alliancefrie Bevægelse, og at gøre det ved hjælp af Mahatma Gandhis ikke-voldelige metoder.

Universel historie må ikke ende i en tragedie

Her er Helga Zepp-LaRouches åbningstale til konferencen den 10. september 2022.

Jeg ønsker at tale om det emne, at universalhistorien ikke må ende i en tragedie. Hvem vil benægte det faktum, at vi står over for det farligste øjeblik i historien nogensinde? Lad mig understrege dette eftertrykkeligt fra begyndelsen: Denne mangesidige, hidtil usete krise er udelukkende et resultat af fejlagtig politik, og derfor kan den korrigeres. Det vil sige, hvis den politiske vilje til at gøre det findes. At mobilisere denne politiske vilje er hvad denne konference, der fejrer min afdøde mand Lyndon LaRouches 100-års fødselsdag, har som formål.

Vi befinder os i en akut fare for, at den strategiske situation kommer ud af kontrol og forårsager en termonuklear tredje verdenskrig. En situation som er farligere end på højdepunktet af Cuba-missilkrisen, og som, hvis det kommer dertil, vil betyde menneskehedens udslettelse, en atomvinter, og der vil ikke engang være en historiker tilbage til at studere årsagerne til, at dette indtraf. Selv om der ikke er nogen tvivl om, at denne fare er meget reel, er der stadig nogle politikere, der hævder, at intet scenarie kan udelukkes. Formiddagsbladet Bild Zeitung praler i dag med, at den nuværende ukrainske offensiv i Kharkov er massivt understøttet af NATO, pansrede køretøjer fra USA og Tyrkiet, kampvogne fra Polen, efterretninger fra NATO; USA yder i alt ti milliarder dollars til våben i Ukraine. Er alle disse lande og NATO ikke allerede deltagere i krigen? Spørgsmålet er, hvornår den røde linje er overskredet, og hvornår vi får en regulær krig mellem Rusland og NATO.

Desuden er finanssystemet i den transatlantiske del af verden håbløst bankerot. Det er ved at gennemgå enten en hyperinflationær eksplosion som Weimar-Tyskland i 1923, hvor det blot i dette tilfælde ikke rammer ét land, men hele det såkaldte Vesten. Eller vi kan meget snart opleve et kædereaktionskollaps, udløst af en meget forsinket renteforhøjelse gennem centralbankerne. Den Europæiske Centralbank har netop forhøjet renten med trekvart procentpoint, den højeste i dens historie. Jerome Powell fra den amerikanske centralbank peger på »smerten« fra Paul Volckers højrentepolitik, hvor renten

i slutningen af 1970'erne og begyndelsen af 1980'erne lå på over 20 %. Hvis man nu pålægger dette i den nuværende situation, hvor mange forgældede virksomheder allerede er gået fallit, og hvor der foregår en kapitalflugt fra »emerging markets«, kunne det udløse et langvarigt styrtdyk ned i en mørk tidsalder i ethvert land, der baserer sig på det transatlantiske finanssystem.

Hvis vi får et sådant sammenbrud, vil det naturligvis øjeblikkeligt øge krigsfaren. På verdensplan er der allerede en hungersnød og 1,7 milliarder mennesker er i fare for at sulte. Ifølge FN dør 25.000 mennesker hver dag af sult helt uden grund! Det er klart, at hvis der sker et sammenbrud, vil det føre til, at hundredvis af millioner, hvis ikke milliarder, mennesker dør.

Pandemien er ikke besejret. Der er udsigt til nye pandemier af samme grund som COVID-19 brød ud, fordi der er en fuldstændig underudviklet verden i store dele af hele kontinenter, som har undertrykt hele befolkningers immunforsvar.

I Europa, og især i Tyskland, er vi lige nu med den nuværende regerings politik ved at ramme muren denne vinter. Der vil være omfattende konkurser, massearbejdsløshed, nødsituationer, strømafbrydelser. Banker som JPMorgan Chase forbereder sig allerede på at forlade Tyskland til fordel for London eller andre hovedstæder i tilfælde af strømudfald, hvilket de regner med.

Officielt har vi en strategisk situation, hvor den regelbaserede orden i Vestens »demokratier« står over for de ondsindede »autokratier« og diktaturer i Rusland og Kina. I realiteten er situationen et spejlbillede. Landene i Asien, anført af Kinas fremgang, BRICS, Shanghaisamarbejdsorganisationen og en stor del af det Globale Syd, er ved at opbygge et nyt økonomisk system med det formål at overvinde fattigdom og opnå reel økonomisk udvikling. Der er tale om en renæssance af ånden fra Bandung, en genoplivning af Den alliancefrie Bevægelse. Det, som disse lande denne gang er helt fast besluttet på at gøre, er at langt om længe at lægge kolonialismen i graven: den kolonialisme, som officielt ikke eksisterer, men som genopstod i en ny indpakning. De ønsker denne gang at gennemføre de fem principper for fredelig sameksistens.

Lad os se nærmere på dem. Hvordan forholder det sig egentlig i det såkaldte Vesten? Der eksisterer ikke længere noget demokrati. Muligheden for at Vesten kunne bevæge sig mod et system med »fascisme med et demokratisk ansigt« blev allerede i midten af 1970'erne drøftet af Den Trilaterale Kommission og tænketanke, der åbent diskuterede, at det i tilfælde af et økonomisk sammenbrud kunne være nødvendigt at indføre så drakoniske stramninger, at man måtte gøre op med de grundlæggende forfatningsmæssige rettigheder. Samuel Huntington, der er kendt for »The Clash of Civilizations«, som var en plan for en Nord-Syd-konflikt, der skulle erstatte Øst-Vest-konflikten, og er forfatter til den forfærdelige bog »The Soldier and the State«, som er en decideret fortaler for lejesoldater, der skal forsvare imperiet, skrev for Den Trilaterale Kommission i 1975 »The Crisis of Democracy«: Det var tanken om, at nulvækst ville gøre det nødvendigt at begrænse demokratiet; at hvis regeringerne er for demokratiske, så ville kun en katastrofal krise være tilstrækkelig til at pålægge folket de ofre, der måtte være nødvendige.

Altså, det er jo Carl Schmitts politik, at det er regenten, der fastsætter undtagelsestilstanden. Dette bringer os tilbage til det punkt, hvor Abba Lerner sagde til LaRouche i den berømte debat [december 1971] på Queens College i New York, at hvis folk havde accepteret Hjalmar Schacht, ville Hitler ikke have været nødvendig. 47 år senere er demokratiet – som man for et stykke tid siden ville antage omfatter retten til ytringsfrihed – hvor en demokratisk mangfoldighed af synspunkter kunne udveksles, den idé er fuldstændig væk. Der findes ikke længere nogen sandhed, som man kan finde ud af, i det mindste tilnærmelsesvis, f.eks. gennem den sokratiske dialog; i stedet må man acceptere den eneste tilladte fortælling. En stor del af den såkaldte politik, der foregår i dag, er et absolut forsøg på at få diktatorisk kontrol over denne fortælling.

En del af denne fortælling er, at krigen i Ukraine var resultatet af »en uprovokeret russisk aggression«. Blot at nævne at historien ikke begyndte den 23. februar; hvis man siger, at der var en historie før dette, gør det en til Putin-agent, til medløber eller tilhænger af russisk propaganda. Hvis man foreslår at forsøge at afslutte krigen så hurtigt som muligt, hvilket også er den holdning, som førende militære eksperter har, såsom den pensionerede tyske general Kujat, tidligere generalinspektør i Bundeswehr og leder af NATO's militærkomité (en meget høj stilling), der udtaler i en nylig artikel, at krigen ikke kan vindes af nogen af parterne, at sanktionerne kan forårsage uoprettelige skader på den tyske økonomi; at vores frihed hverken blev forsvaret ved Hindu Kush eller bliver forsvaret i Ukraine lige nu; at denne optrapning risikerer at føre til en atomkrig. Alt dette er naturligvis meget gode grunde til at forhandle en fredsaftale. Hvis man siger sådan noget, så bliver man sat på en dødsliste på ukrainske websteder, som finansieres af USA's udenrigsministerium: Se, det er naturligvis ægte demokrati. De europæiske regeringer deltager regelmæssigt i møder i de ukrainske institutioner, som administrerer disse websteder, som f.eks. det ukrainske Center for Bekæmpelse af Desinformation.

Lige nu har man i de fleste vesteuropæiske og amerikanske lande – Storbritannien især – en »Gleichschaltung«, en ensretning i de toneangivende medier, som ville få Goebbels til at blegne af misundelse. Der hersker en McCarthy-atmosfære, et digitaliseret Gestapo. I de seneste måneder har adskillige mennesker fortalt mig privat, at de er bange for at sige deres mening, selv i private kredse, fordi de ellers er bange for at blive udstødt.

Jeg vil gerne præcisere dette: Vi har ikke brug for russiske analyser for at nå frem til vores konklusioner. Vi har en international privat nyhedstjeneste, Executive Intelligence Review (EIR), som blev oprettet af Lyndon LaRouche i 1974. USA's nationale sikkerhedsråds Senior Director of International Economic Affairs, Norman Bailey, fortalte os i 1984, i sin stilling som rådgiver i Det Hvide Hus under Reagan-administrationen, at han anså

How The
INTERNATIONAL
DEVELOPMENT
BANK
Will Work

IDB

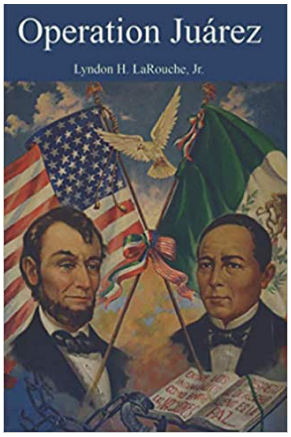

LaRouche tilbød brugbare løsninger for at løse kriserne. I 1975 foreslog han at erstatte IMF med en international udviklingsbank for at muliggøre en massiv udbygning af udviklingssektoren. I 1982 skrev han Operation Juárez for Mexico, og i 1983 annoncerede præsident Reagan det LaRouche-inspirerede Strategisk Forsvarsinitiativ, som et alternativ til atomkrig.

EIR for at være den bedste private efterretningstjeneste i verden. Vigtigere er det, at vi ikke indsamler efterretninger ved at læse avisudklip, men ved at skabe vores egen politik, og derefter evaluerer vi reaktionerne og drager konklusioner, og analyserer, hvad det betyder.

Vi kender forhistorien til den 23. februar, fordi vi er en del af den. Allerede før Berlinmuren faldt, havde LaRouche forudsagt Sovjetunionens sammenbrud absolut korrekt i 1984, da han sagde, at hvis Sovjetunionen ville fortsætte sin daværende politik med at afvise samarbejdet med Reagan om SDI og holde fast i Ogarkovplanen, så ville landet bryde sammen i løbet af fem år. Det er præcis, hvad der skete. Vi fremlagde løsningen på dette: »Den produktive Trekant: Paris-Berlin-Wien«. Da Sovjetunionen brød sammen, foreslog vi at forbinde Europa og Asien gennem økonomiske udviklingskorridorer, som vi kaldte det Den Eurasiske Landbro. Det var vores idé om en fredsordning for det 21. århundrede. Vis venligst billedet af Den Eurasiske Landbro, som senere blev til Verdenslandbroen, som stadig er vores nuværende politik.

Det ville have været i alle landes egeninteresse at realisere dette forslag. Vi ved, at det blev afvist af geopolitiske årsager af Thatcher, Bush senior og Mitterrand, fordi det på det tidspunkt var disse landes politik at forvandle den tidligere supermagt Sovjetunionen til et Rusland, som blot ville blive degraderet til at være et råstofeksporterende tredjeverdensland. Det var tanken i 1991 at fjerne en potentiel konkurrent på verdensmarkedet, fordi man mente, at Rusland ville have flere uddannede videnskabsmænd og flere råstoffer. Hvis man tillod økonomisk udvikling, ville det på et tidspunkt blive stærkere end USA.

På trods af at vores politik blev afvist på daværende tidspunkt, vedblev vi med at organisere for Den Eurasiske Landbro på fem kontinenter. Vi afholdt hundredvis af konferencer og seminarer, og fra det udgangspunkt oplevede og observerede vi på første hånd, hvordan den historiske chance fra 1989 blev forspildt. Vi udgav en bog om det. Samt hvordan løfterne om ikke at udvide NATO mod øst blev brudt. Vi observerede på første hånd, ved at organisere for Den Produktive Trekant og Den Eurasiske Landbro, hvordan chokterapien i Jeltsin-årene reducerede Ruslands industrielle potentiale til kun 30 % mellem 1991 og 1994. Hensigten om at ruinere Rusland var allerede til stede, og Jeltsin var det villige instrument for denne politik.

Nu, efter Putin kom til magten, blev politikken for farverevolutioner gennemført: den orange revolution i Ukraine i 2004, rosenrevolutionen i Georgien, den hvide revolution i Rusland og den gule revolution i Hongkong mod Kina. I 1999 iværksatte Blair politikken for »retten til at beskytte«, som var en idé om at erstatte Den Westfalske Fred og FN-pagten med en regelbaseret orden for at skabe grundlaget for interventionskrige i Sydvestasien og Libyen.

Nej, vi gentager ikke russisk propaganda. Vi forsøger at give historien en mere hensigtsmæssig retning, og vi konstaterede, hvem der støttede dette forslag, og hvem der var imod det. Vigtigst af alt er vi ikke folk der tror, at Jorden er flad. Vi har en anden tankegang, som vedrører det faktiske fysiske univers af ideer, og ikke meninger baseret på sansning. Det er derfor, vi ikke kan blive »nudget« – med Cass Sunsteins udtryk – til at tro på det, der er den eneste tilladte fortælling.

Jeg sagde i begyndelsen, at vi befinder os i den værste krise i historien, som følge af en forkert politik, og at den kan derfor korrigeres. Se, LaRouche forudsagde i 1971, og det er sandsynligvis den vigtigste forudsigelse nogensinde i historien, at da Nixon indførte de flydende valutakurser og fjernede dollaren fra guldstandarden, ville det føre til en ny depression, fascisme og en ny verdenskrig, hvis landene ville fortsætte med denne valutapolitik. Eller, vi ville være nødt til at få et helt nyt økonomisk system. Det var for 51 år siden. LaRouche har i mellemtiden lavet ni store prognoser og mange, mange flere ved hvert enkelt forgreningspunkt.

Da Den Trilaterale Kommission introducerede den »kontrollerede disintegration af verdensøkonomien«, og forfatterne til forslaget blev alle medlemmer af Carter-administrationen, var dette den onde idé om aldrig at tillade fremkomsten af merkantilistiske økonomier i udviklingssektoren. Aldrig tillade »et nyt Japan« på den sydlige halvkugle, hvilket betyder, at Japan efter at have været uudviklet i mange århundreder, pludselig gennemførte en industriel revolution på få år under Meiji-restaureringen, som naturligvis kunne kopieres af alle udviklingslande. Det skulle være forbudt. Det blev ef-

terfulgt af Volckers højrentepolitik, en brutal nedskæringspolitik, Reaganomics, Thatcherisme, fusioner og opkøb, outsourcing til billige arbejdsmarkeder, just-in-time-produktion, aktionærværdiskabelse, børsnotering af mellemstore virksomheder, markedsafregulering, derivatspekulation, kvantitativ lempelser, negative renter osv.

På hvert niveau lavede LaRouche ikke blot en strålende analyse, men præsenterede også politiske initiativer. Han foreslog IDB i 1975, som var ideen om at erstatte IMF med en udviklingsbank, der ville gøre det muligt at foretage en massiv udbygning af udviklingssektoren. Han foreslog sammen med og for den mexicanske præsident José López Portillo »Operation Juárez« i 1982. Han foreslog Det Strategiske Forsvarsinitiativ (SDI), som blev gennemført af præsident Reagan den 23. marts 1983. Vi udviklede i al den tid programmer for Afrika, Latinamerika, Eurasien, Mellemøsten og USA. LaRouche arbejdede altid ud fra den idé, at for at undgå at styrte ned i en langvarig mørk tidsalder måtte man få institutionerne til at forkaste og omstøde pengepolitikkens forkerte forudsætninger.

Det drejer sig her om en grundlæggende forskel i tankemåden. Hvis man ser på den lange bue i universalhistorien, har menneskeheden gjort enorme fremskridt. Fra jæger- og samlersamfundet, hvor befolkningen ikke oversteg ti millioner mennesker på planeten, har der alene i løbet af de sidste 10.000 år været en enorm befolkningstilvækst til omkring otte milliarder mennesker i dag. Vi ser i denne historie et tilbagevendende fænomen: De egentlige spring fremad skete gennem renæssanceperioder. Jeg kan f.eks. nævne det klassiske Grækenland, Abbasid-dynastiet, Song-dynastiet i Kina, Den italienske renæssance, den tyske klassiske periode; alle disse er højdepunkter i historien, og de blev altid sat i gang af et relativt lille antal personer, som bidrog med originale opdagelser som følge af validerede hypoteser inden for videnskab og kunst, hvilket førte til nye erkendelsesmæssige niveauer angående gyldige principper i det fysiske univers. Hidtil er disse opsving hver gang efterfølgende blevet afbrudt af fremskridtets fjender, som var i stand til at få samfundet fra de ledende lag og ned til det godtroende flertal af befolkningen til at antage synspunkter, der ignorerede de netop opdagede ideers rige, og erstattede dem med ideologier, der passede til disse fjenders – dvs. det herskende oligarkis – særinteresser.

Hemmeligheden bag hvorfor LaRouche har været den mest succesfulde prognosemager mht. økonomiske og sociale tendenser, mens alle hans kritikere har været lutter fiaskoer, ligger i det faktum, at han i løbet af sit liv erhvervede sig et uovertruffet kendskab til de ideer, som i løbet af årtusinder førte til kvalitative fremskridt i menneskehedens historie, i modsætning til de ideer, der ville reducere universet fra det, som Gauss senere ville kalde det komplekse område, til en reduktionistisk, euklidisk opfattelse af objekter og begivenheder. Platon beskriver denne forskel i huleparadokset: Hvor ideernes virkelige verden eksisterer uden for hulen, mens de mennesker, der er afhængige af deres biologiske sanse- og opfattelsesapparat, kun opfatter virkeligheden som skygger, som de så på væggene i en hule, svagt oplyst af et bål. Et afgørende eksempel på denne forskel fremhæves af de paradokser i geometrien, som ikke tillader reduktionistiske løsninger, såsom konstruktionen af de fem platoniske legemer og fordoblingen af linjen, kvadratet og terningen. Det er disse paradokser, der udgjorde grundlaget for en hel klasse af tænkere, som tænkte og efterfølgende gjorde opdagelser inden for det komplekse område og den platoniske tradition: Brunelleschi, Nicolaus af Cusa, Pacioli, Leonardo da Vinci, Kepler, Gilbert, Fermat, Huyghens, Leibniz, Bernoulli, Kästner, Gauss, Lazare Carnot, Dirichlet og Riemann. Og naturligvis Einstein og Vernadsky. Alle fremskridt i menneskehedens historie er kommet fra denne tradition, som LaRouche har påvist i talrige afhandlinger.

Tværtimod har den reduktionistiske traditions ideologer absolut intet bidraget med, men derimod gjort meget for at tilsløre indsigten i virkelig viden, såsom den aristoteliske tradition fra Descartes, Newton – husk hans berømte »hypotheseses non fingo«, man behøver ikke hypoteser, eller man antager ikke hypoteser – Boyle, Euler, Lagrange, Laplace, Cauchy, Clausius, Grassmann, Helmholtz, Maxwell, Lindeman, Felix Klein, Bertrand Russell og deres elever.

Det samme gælder i bund og grund for ideer i kunsten, hvor man har den grundlæggende, aksiomatiske forskel mellem den klassiske kunst, der sigter mod at højne publikums skabende kraft, og de former for kunst, der dvæler ved at banalisere eller, endnu værre, brutalisere sanserne – oligarkiets foretrukne metode til kontrol af befolkningen. I denne henseende er der ingen forskel mellem Romerriget, der gjorde publikum i amfiteatret medskyldige i drabet på gladiatoren, hvor publikum skulle sætte tommelfingeren op eller ned for at afgøre, om gladiatoren skulle dø eller leve, og den voldskult, som fremstilles i underholdningsindustrien i dag. LaRouche havde en dybtgående viden om de forskellige aksiomatiske synspunkter i disse modsatte traditioner og gav rigeligt bevis for, at det fysiske univers ikke følger den euklidiske geometris vej, f.eks. forskellen mellem den korteste afstand og Leibniz' faktiske princip om mindste aktion.

På samme måde kan den fysiske økonomi ikke beskrives fyldestgørende ved hjælp af matematiske og statistiske metoder. LaRouche udviklede hele sin økonomiske videnskabelige metode, udtrykkeligt med en polemik mod informationsteorien og Norbert Wieners og John von Neumanns systemanalyse. Eller, algoritmer egner sig heller ikke til realøkonomien, men kun med metoderne for en riemannsk rumtid i den almene relativitetsteori. Det er kun denne tænkning i form af det komplekse domæne, som kan begrebsliggøre virkningen af en uendelig række af opdagelser af kvalitativt nye principper i det fysiske univers, som hver især definerer en helt ny økonomisk platform, hvor det nyopdagede princip omdefinerer den relative produktivitet af hvert enkelt aspekt af den samlede økonomi. Ud fra denne metodologiske tilgang nåede LaRouche frem til det unikke begreb om relativ potentiel befolkningstæthed

og det beslægtede begreb om energistrømningstæthed i produktionsprocessen, som begge må øges kontinuerligt pr. kvadratkilometer og pr. indbygger på grund af ressourcernes relativt begrænsede karakter på hvert udviklingsniveau. På hvert niveau er der en tendens til, at omkostningerne til udvikling af ressourcerne stiger og dermed sænker arbejdsproduktiviteten. Med stagnation af det teknologiske niveau stiger arbejdet og omkostningerne for at opretholde det samme antal mennesker, og den relative potentielle befolkningstæthed falder. Men konklusionen af denne kendsgerning er, som LaRouche konkluderer, præcis det modsatte af, hvad den onde Romklub konkluderede i sin oligarkiske propagandapamflet »Grænser for Vækst«, nemlig at man fra nu af har brug for nulvækst og endda negativ vækst.

Dette skrev LaRouche imod i sin bog »Der er ingen grænser for vækst«, hvormed Lyn skrev en af sine vigtigste bøger, og påviste at vedvarende videnskabeligt og teknologisk fremskridt er nødvendigt, og at man når højere grader af anti-entropi ved kontinuerlig anvendelse af menneskelig kreativitet. Dette svarer til lovene i det virkelige fysiske univers, og det er således forudsætningen for menneskehedens vedvarende overlevelse.

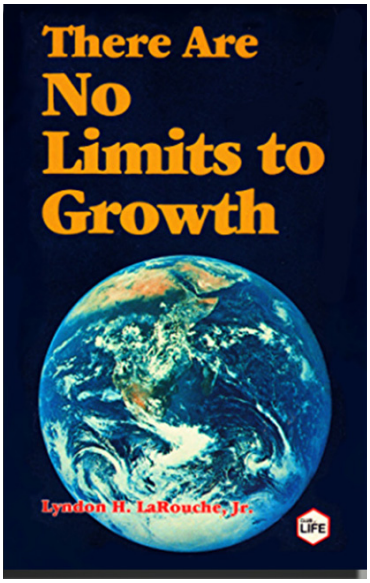

LaRouches bog fra 1983: Der er ingen grænser for vækst.

Det relative befolkningspotentiale i det primitive samfund var ca. 0,06-0,1 personer pr. kvadratkilometer, og det samlede potentiale i verden var ikke større end 10 millioner mennesker. I dag, med 8 milliarder mennesker, er der over to størrelsesordener mere, og med den kommercielle anvendelse af fusionsteknologi inden for rækkevidde og de eksisterende teknologier til at producere stort set ubegrænsede mængder nyt frisk og rent vand kan befolkningspotentialet fordobles, og endda mere end det, på meget kort tid og skabe en levestandard for hvert enkelt menneske, der kan sammenlignes med den gennemsnitlige familie, der lever i Schweiz i dag.

Fra sol- og vindenergi, med en meget lav energigennemstrømningstæthed, over fossile brændstoffer til atomenergi, er denne måling steget fra 0,2 kilowatt pr. kvadratmil til 70.000 kilowatt pr. kvadratmil [25.000 kilowatt pr. kvadratkilometer], og har potentiale til at stige til 1015 kw/kvm med anden generation af fusionskraft. I lyset af denne realitet betyder udfasningen af atomenergi i Tyskland og EU's politik for den grønne omstilling, the Green Deal, ikke kun Tysklands endeligt som industristat – og det er de grønnes hensigt – men også en reduktion af den relative potentielle befolkningstæthed i verden, fordi produktionskapaciteten i verdens fjerdestørste økonomi, Tyskland, vil falde bort, og dette vil absolut føre til en stigning i hungersnød, epidemier og social uro. Dette er også hensigten hos det malthusianske oligarki.

LaRouche kendte alle de væsentlige repræsentanter for de to modsatrettede synspunkter, og han gjorde det fuldstændig indlysende for enhver, der ønskede at vide, hvorfor elimineringen af kreativitet og genialitetens potentiale var så absolut afgørende for den oligarkiske klasse, for hvem den onde Malthus kun var en betalt skribent. Så det var klart, at fællesnævneren for det britiske Ostindiske Kompagnis udsigter, Den Trilaterale Kommissions kontrollerede disintegration af verdensøkonomien, Hans Joachim Schellnhubers Store Transformation og World Economic Forums Store Nulstilling er den samme reduktionistiske, empiriske, malthusianske ideologi.

Da Kina erkendte sin fejl, at antagelsen om planetens begrænsede ressourcer var forkert, ændrede de et-barnspolitikken, fordi de erkendte, at hvert ekstra barn ville bidrage med potentialet for nye kreative opdagelser, og de understregede efterfølgende det fortsatte behov for innovation i økonomien. Således skabte den kinesiske økonomi et mirakel, som ikke led under økonomiske cyklusser, fordi den fortsatte stigning i produktiviteten eliminerede årsagerne hertil.

Så Kinas fremgang er resultatet af en korrekt økonomisk politik, som er et ekko af LaRouches teori, og USA og Europa er ved at bryde sammen, fordi de foretrækker Malthus frem for LaRouche. Krisen i Vesten er helt og holdent selvforskyldt og ikke et resultat af Ruslands eller Kinas ondsindede politik.

BRICS-landene, SCO, som afholder deres store topmøde den 15. og 16. september – om få dage – i den gamle silkevejsby Samarkand i Usbekistan, mange organisationer i det Globale Syd, som arbejder på en ny økonomisk verdensorden, der genopliver traditionen fra Den alliancefri Bevægelse – alle disse organisationer har til formål at gøre en ende på kolonialismen, overvinde fattigdom og underudvikling. Bælte- og Vej-Initiativet, det Globale Udviklingsinitiativ og det Globale Sikkerhedsinitiativ, som Kina har foreslået, er alle ideer, som skal overvinde de geopolitiske konfrontationer og skabe en platform for en fælles fremtid for menneskeheden.

I stedet for at forsøge at dæmme op for denne udvikling, bør USA og Europa genoverveje årsagerne til, at vi befinder os i det nuværende rod, og vi bør gå sammen med disse lande om et nyt paradigme for internationale forbindelser baseret på de fem principper for fredelig sameksistens og FN-pagten. Vi bevæger os ikke kun ind i et varmt efterår og en varm vinter, men efter al sandsynlighed i retning af hele systemets sammenbrud. Derfor har Schiller Instituttet fremlagt behovet for et nyt paradigme, en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, på bordet.

Så med Friedrich Schiller kan vi sige: »Mennesket er større end sin skæbne«, forudsat at vi følger López Portillos råd og »lytter til Lyndon LaRouches vise ord.

Mange tak.

Folketingskandidat Tom Gillesberg stiller op udenfor partierne i Københavns storkreds
www.sive.dk, info@sive.dk, 53 57 00 51

Kommunalvalg 2005

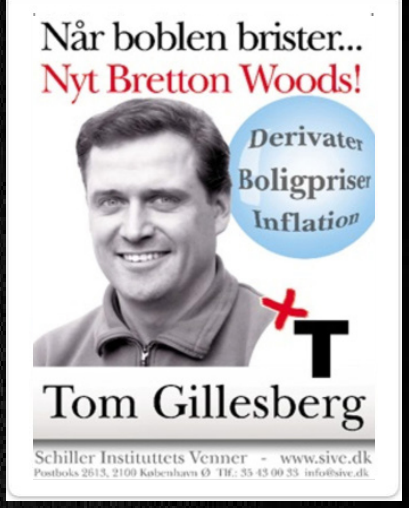

Folketingsvalg 2007

Kommmunalvalg 2009

Folketingsvalg 2011

Kommunalvalg 2013

Folketingsvalg 2015

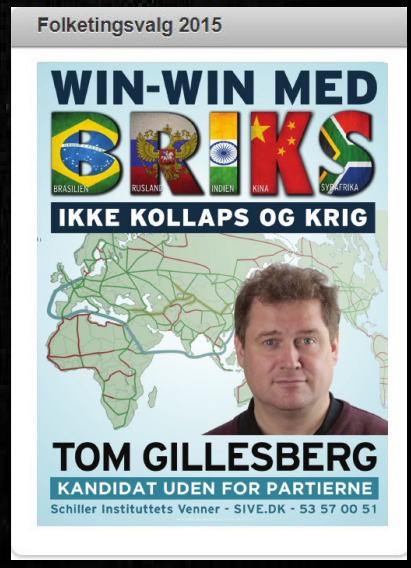

Kommunalvalg 2017

Folketingsvalg 2019

Folketingsvalg 2019

Bliv medlem!

1 år: 500 kr., 6 mdr.: 275 kr., 3 mdr. intro.: 100 kr., Homebanking: 1551-5648408, Giro: 564-8408

Schiller Instituttets Nyhedsorientering er udgivet af Schiller Instituttet. Redaktion: Tom Gillesberg (ansvh.), Michelle Rasmussen, Percy Rosell, Preben Samsøe. Eget tryk.

www.schillerinstitut.dk, si@schillerinstitut.dk